

og hvad der sker i Morgen, Herre Gud, det ved man ikke. Nej, det ved man naturligvis ikke, men hvad der allerede er sket, giver dog et lille Fingerpeg i den Retning. Jeg skal i denne Forbindelse nævne Folketingsvalget den 11. April i Fjor. Da fik Socialdemokratiet Landet over 20 pCt. flere Stemmer, end det havde tidligere, og det var ikke just i de store Byer, vi fik Tilvæksten, men det var navnlig i Jylland, hvor der var en Fremgang paa omtrent 25 pCt.; og i de Egne, der var længst til en Side, i Hjørring, Thisted og i Viborg Amter var der endog en Fremgang paa 30—40 pCt., i Ringkøbing Amt endda en Fremgang paa over 50 pCt. Det giver dog et vist Fingerpeg. Og denne Fremgang var ikke helt tilfældig, den gjorde sig gældende over hele Landet, og netop i de Egne, hvor Venstre havde troet, at det havde sine faste Borge, var Tilgangen til Socialdemokratiet allerstærkest. Socialdemokraterne og de Radikale vandt omtrent 100 000 Stemmer ved Valget, Venstre derimod tabte over 52 000. Tror man, det var som en Tak, som en Paa-skønnelse for store og gode Handlinger? Nej, det var en Karaktergivning, fordi man havde svigtet sin Fortid og drevet en mindre demokratisk Politik. Vi har jo siden da haft et Landstingsvalg, og der har ogsaa ved det fundet betydelige Forskydninger Sted. Fremgangen for Socialdemokratiet var størst i København, ogsaa stor paa Fyn, men navnlig i Jylland; ogsaa dér, i deres gamle, sikre Kredse deroppe, tabte Venstre Stemmer. De tabte omtrent 5 000 Stemmer her i København og paa Frederiksberg, over 4 000 Stemmer paa Fyn, men de tabte omtrent 14 000 Stemmer i Nordjylland. Det er ikke Resultatet af store og gode Handlinger, nej, det er lige det modsatte, og derfor er den Majoritet, som man endnu har, ikke saa stor, ikke saa overvældende, som den ser ud til. Den er for Øjeblikket paa 10 Stemmer sammen med Højre, men den bliver jo mindre. Vi kan blot tænke os fire Aar frem i Tiden, naar der skal være nye Landstingsvalg. Forinden skal Oppositionen, som det jo endnu hedder, vælge et landstingsvalgt Medlem; saa gaar der en Landstingsmand fra Venstre, og saa er Majoriteten nede paa 8. Samtidig eller lidt efter skal

der være nyt Landstingsvalg. Saa kan Majoriteten forholdsvis let gaa ned til ingenting, blive negativ — 4-5 Mandater er det jo ikke umuligt at tage. Det kunde ogsaa tænkes, at Himmelen sendte en jydsk Proprietær ud efter Alterlys, saa han forsømte sin Partiplit, saa at vi af den Grund faar et Mandat mere.

Jeg minder igen om Valgopraabet fra 1895, hvori det hedder: Forligspolitikken undergraver den almindelige Valgret, idet den imod Grundlovens Aand lægger Tyngdepunktet for Lovgivningsmagten i Landstinget. Det passer, som om det var skrevet i Anledning af den foreliggende Situation. Man kan sige, at det er et andet Landsting. Ja, det er det, men det er et Landsting, der endnu i sig indeholder Resten, Følgerne af det gamle Landsting; vi er ikke kommet ud over det endnu. Valget er forsat, det er ikke det samme, som om der er kommet et nyt Landsting, hver Gang vi har haft Valg. Der bliver en Rest tilbage, men den forsvinder med Tiden. Og saa spørger jeg Venstre: Er det rigtigt at gøre, hvad man kan for at pulverisere sig selv, eller er det rigtigt at gøre, hvad man kan for endnu at bevare et Venstreparti? Det er det store Spørgsmaal, jeg vilde stille mig, hvis jeg var Venstremænd. Men det kan være, at man ikke gør det, saa maa man lade være. Der er et gammelt Ordsprog, der hedder, at Sommerfuglen ikke altid erindrret; at den har været Kaalorm. Nej, den boltrer sig i Solskinnet og glemmer den trange Tid, da den maatte kravle omkring paa Kaalblade og æde sig sin Føde til dér. Venstre glemmer ogsaa den trange Tid, da det sammen med os andre maatte søge at hente Resultater for at underbygge Fremtiden. Det soled sig i Magten, Majoriteten. Men Majoriteten er en forkrænkelig Ting; der er stærkt røde Skyer paa Himmelen, og røde Skyer betyder Storm. Det behøver slet ikke at blive en Tornado, der ødelægger det hele, løfter Bygninger o. s. v. En meget jævn Brise kan sagtens pille de 4—5 Landstingsmænd, der skal til til Majoriteten, væk. Efter en jævn og sindig Betragtning synes jeg, det er meget naturligt, at man rejser det Spørgsmaal for sig selv.

Og saa kommer der en anden Ting, der kan ske. Det ærede Medlem spurgte, om det var Mening, at man vilde betragte